

EUGEN DORCESCU

CASTELUL DE PE IBRU

Poem epic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORCESCU, EUGEN

Castelul de pe Ibru : poem epic / Eugen Dorcescu. - Timișoara : Editura
Waldpress, 2025

ISBN 978-606-614-431-5

821.135.1

Imagine coperta I: Remus Irimescu, *Fără titlu*, 2011, bronz.

Imagine coperta a IV-a: Eugen Dorcescu, 12 august 2025. Instantaneu de
Mirela-Ioana Dorcescu.

© 2025. Eugen Dorcescu și Mirela-Ioana Dorcescu.

EUGEN DORCESCU

CASTELUL DE PE IBRU

Poem epic

EDITURA WALDPRESS

Timișoara, 2025

*Dedic această carte
soției mele Mirela-Ioana
și fiicelor mele
Alina Olga
și
Dana Karin.*

E.D.

PROLOG

Cetate cu creneluri înnegrite,
Cu deșirate scări și aripi smulte.
Duios șirag, vâltoare de termite,
Lumina ruginind în catapulte.

Grei bolovani, alături de baliste.
Din lanțuri – ceață. Ronduri de tăcere.
Doar luna scotocește-n viziere.
Un braț de mare flutură batiste.

Cântul I

Precum erau, pe vremuri, castelani,
Și, poate, și-azi se-ntâmplă să mai fie,
Se află nu departe de Arcani,
Într-un halou de brumă viorie,
Pe râul Ibru, năpădit de flori
Și cercetat, în somn, adeseori,
De cavalerii mei rătăcitori;
Acolo unde codrii dau ocol
Spre Jaleș, spre Stroiești și Sohodol,

Se află solitarul castelan
Cu nume de legendă: Don Arcan.
Și-n preajmă-i, priveghind la bunul mers
Al vieții-n autarhul univers,
Se-ntrezăresc cețoase siluete,
Făpturi plurivalente și discrete.
În turn, în săli, oriunde pe domeniu,
Te-ntâmpină, cu muta lor prezență,

Cu dreptul lor sublim la existență,
Lucrări de Remus, sculptorul de geniu.

E-un paradis acest tărâm. Și iată:
La porțile edenului se-arată
Un prinț micuț, retras și visător,
Cu mers de cavaler rătăcitor,
Cu trupul zvelt, cu-alură, cu privire
Ce deconspiră rasa lui subțire.

Ce nobil cavaler! El stă departe
De vorbele și faptele deșarte,
Nu minte, nu înșală și nu fură,
În toate are ritmuri și măsură.
Nu scoate de pe semeni șapte piei.
Nicăcând el nu vânează șoricei.
Nu-i prinde, nu-i supune la supliciu.
El e un prinț! E motănelul Miciu.

Cântul II

Din când în când, cu-alai și veselie,
Prietenii scumpi sosesc în ospetie.
Și Don Arcan, cu dulce-nfiorare,
Aprinde candelabre-n sala mare,
Aduce muzicanți, întinde mese,
Cu vinuri și bucate pe alese,
Invită trubaduri, ce știu a spune
Povești cu vrăjitori și zâne bune,
Cu doamne, cavaleri și cu turnire,
Cu luptă, sacrificiu și-nvrăjbire,
Încât, sub un potop de poezie,
Vechi veacuri glorioase reînvie,
Prin nesecata vorbelor magie.
Și-astfel, dacă minunea se-nfiripă,
Trec orele și nopțile-ntr-o clipă.

La câte-o sărbătoare, peste an,
Vin Mihăița, Silviu, vin Ildikó, Șerban,
Toți patru foarte dragi lui Don Arcan.

Ci iată-i și pe-acei care ascultă,
Lângă stăpân, în liniștea ocultă,
Povești de vis și-nchipuire multă:
În dreapta lui, ca-n pânzele de Flandra,
Stau Ticu, Ani, Flori și Casandra,
În stânga lui, Marina, Mariana,
Monica, Marioara, Gabi, Ana
Și Cătălin, care închide șirul.
Cu toții adunați sub coviltirul
Lui Don Arcan. Gustându-i elixirul.

În fața lui Arcan și sub icoana

Cu Pantocrator, ca-ntr-o mănăstire,
Ca-ntr-o poveste vie de iubire,
Stau Eugen și-a lui Mirela-Ioana.

Așa a fost de fiecare dată
Când cei numiți, găsindu-se-mpreună,
Se vindecă de-a nopții mătrăgună
Abia în zori, când adunarea toată
Se-mprăștie. Și sala va să fie
Lăsată-n întuneric și pustie.

Dar, azi, ce necrezută aventură!
Ce șoc! Și ce impact! Ce lovitură!

Când să deschidă ușa și să iasă,
Cine apare, proaspăt, de sub masă,
Îngândurat și dornic să-nțeleagă
Ce se istorisise noaptea-ntreagă?

Dorința de-a-nțelege e un viciu,
Născut din dor adânc, nu din capriciu.

Ați priceput, desigur: Era Miciu!

Cântul III

Miciu-a venit pe lume la castel.
Frumoși părinții lui? Frumos și el!
Iubit de negurosul castelan
Cu nume de legendă: Don Arcan
Și răsfățându-și farmecul și toana

Cu Eugen și cu Mirela-Ioana,
Care, în graiul înflorit de-aici,
I se-adresează, tandru, cu: „Mici! Mici!”

Familiei lui Miciu, numeroasă,
I-a dat Arcan o-ncăpătoare casă,
Cămin mai altfel decât cele multe:
Cu-acces la ceartă și bătaie-n curte.

La fel ca peste tot, de bună seamă,
Avem și-aici un tată și o mamă.
Avem copii și-un stol de rubedenii,
Răsad de ștregării și cuminenii.

* * *

Căzut în somn, abia mijindu-și ochii,
Stă-ntins, în chioșc, la umbră, tata Fochi,
Știind că puii nu pățesc nimica
Dacă-i veghează mama Cenușica.

Are dreptate. Liniște deplină
Domnește în ogradă, în grădină.
Spre pildă, la fântână, unchiul Nuni
Contemplă porumbeii și lăstunii,
Pe un lăstar de vie se dă huța,
Mlădie ca o iederă, Miluța,
Iar pe alee, Țuchi e căluțul,
Ce-l poartă și-l răstoarnă pe Bărbuțu.

Așa și tot așa până la cină,
Când doamnele coboară în grădină
Și-aduc mâncăruri fine, aromate,
Cu drag și măiestrie preparate

Doar pentru ei, departe, în cetate.

Tablou plin de culoare și simțire
– Năluca unui vis de fericire -,
Tablou străin lumescului ospiciu
Și-nsuflețit de îngerescul Miciu.

Cântul IV

Odată, în amurg, lângă fântână,
Arcan și Eugen, ținând în mână
Stacane cu licoarea aurie
Dospită-n soiuri nobile de vie,
Vorbeau despre nimic și despre toate,
Doar ca să treacă timpul, pe-nserate.
– Tăifăsuim de-un ceas... Despre ce oare?
Rosti Arcan, zâmbind. Găsim plăcere
În a vorbi și-atât. Și mângâiere
În lucrul care nicio noimă n-are.
– Ne place ce-i pe placul tuturoră,
Răspunse Eugen. Inteligente
Minți de demult numeau *adiafora*
Mulțimea de-ntâmplări indiferente.
Acelea ce nu-s rele și nici bune,
În nesfârșita lumilor genune.
Acelea ce-s pe gustul tuturoră.

Viața-i un noian de-*adiafora*.

Tăcură îndelung. Când cornul lunii

Trecu de turnuri și imensa noapte

Îi invită pe Calea ei de lapte,

– Ce poți să-mi spui de Miciu și de Nuni?

Șopti Arcan. Din zori și până-n seară-s

Nedespărțiți. Și, când se face noapte,

Nuni se-mbracă-n mântiile lunii,

Cu Miciu adormit la subsuoară.

– Ce-mi zici acum mi-i readuce-n minte

Pe-aceiași filosofi de-odinioară.

Nuni cel blând și Miciu cel cuminte,

Rude fiind, vezi bine, se-nfășoară-n

Iubirea *storghe*, cea care îi strânge

La pieptul ei pe cei de-același sânge.

Dar ei sunt și amici. Prietenia

Nu-i la-ndemâna orișicui. Se pare,

Cred gânditorii ántici, că *filia*

Este podoaba unui suflet mare.

– Aceste prea modeste personaje,
Intervenii Arcan, ne reînvață
Ce-nseamnă moarte, dragoste, viață.
Cu armele tăcerii stau de strajă
La poarta unor inimi pervertite,
Ferindu-le de hăul ce le-nghite.

Tăcură iarăși. Sumbrul edificiu,
Albastrul cer și Calea lui de lapte,
Eteric sicomor, cu stele coapte,
Înaintau treptat spre miez de noapte,
Cu unchiul Nuni și nepotul Miciu.

Filia, Eros, Storghe și Agape:

Un clavecin cu fermecate clape.

Cântul V

Era o seară limpede și calmă.
Se desena castelul, ca în palmă,
Între cereasca boltă și câmpie.
Nici țipăt. Nici hârjoană. Nici sudalmă.
Întregul clan căzuse-n reverie.
Împresurat de castă și de casă,
Arcan vedea, de sus, de pe terasă,
Cum urcă luna, lin, ca o crăiasă,
În timp ce, spre apus, rănitul soare,
Învălmășit în sânge și sudoare,
Se prăbușea, cu plăgile deschise,
Pe trepte, din abise în abise.

Când, dintr-odată, agera Mirela
Întinde brațul și arată schela
De-oțel ce ocolește edificiul.

– Vai, Doamne, mă-nfior! Acela-i Miciu?
Da, Miciu, la-nălțimi amețitoare,

Topit în ceața nopții și-n răcoare,
Privea, când înspre lună, când spre soare.

– Cum de-a urcat? Ce caută pe schele?
Încearcă să vâneze păsărele?

Uimiți, nedumeriți peste măsură,
Și Don Arcan și doamnele tăcură,
Cu ochii-n crenelata ambrazură,
De unde Miciu, săvârșindu-și rondul,

Scruta imperturbabil orizontul.

Târziu, s-au luminat și el, și ele:
Nu, Miciu nu vânează păsărele.
El aparține firilor rebele,
Ascultă nevăzute filomele.
Contemplă și vânează sori și stele.

Cântul VI

Dacă, după concerte și ospete,
Arcan, stăpânul, ar găsi cu cale
Să-ofere, sub egida dumisale,
Și-un dichisit concurs de frumusețe,
La care consacratele vedete
Să fie nu persoane, ci portrete,
Eu pot jura, eu pot să fac prinsoare
Că orice juriu, cât ar fi de mare,
Cât de scârțar și-umflat de-nfumurare,
Ar premia, în unanimitate,
Și fără să amâne, să ezite,
Poza lui Țuchi, unică-n tre toate,
Cea mai ferice dintre fericite.
Priviți! Sunt sigur că-mi veți da dreptate.

Cântul VII

Pe locul doi s-ar situa fetița
Plină de nuri: Miluța (sau Milița),
Distinsă, grațioasă, ca o zână,

Ținându-se, pe podium, de mână
Cu locul trei, ciudatul și micuțul
Binom de tuci: Bărbuțu plus Bărbuțu.

Doi pui de basm, prăsilă de balaur,
Misterioși, cu ochii lor de aur.

Cântul VIII

Când ar striga vreun dur: „Hei, unde-i Miciu?
L-ați fost uitat? Vreți să vă iau cu biciul?”
Din foișorul său de castelan,
L-ar domoli de-ndată Don Arcan,
Înduioșat de viforosul fan:
„Miciu-i câștigătorul din oficiu.
N-are rival. Se-ntrece doar cu Miciu”.

Cântul IX

Arcan, privind, din turn, pe îndelete,
Năravurile-mpestrîțatei cete,
Privindu-i, grijuliu, pe fiecare,
La joacă, la odihnă, la mâncare,
Și studiindu-i zile lungi, de-a rîndul,
Și-a limpezit părerile și gândul.
Încât, înspre sosirea blîndeii toamne,
S-a adresat, rostindu-și ferm cuvîntul,
Conclavului de cavaleri și doamne:

– Am hotărât așa: Îi vom păstra
Pe cei care doresc a-și accepta
Vasalitatea și-ocrotirea mea.

Or, toți s-au arătat sîrguitori,
Tot tribul: tată, mamă, frați, surori.

Doar unul nu-i precum ceilalți. Știți care:
Cel prea altfél și fără-asemănare.

– Da, știm, cum, oare, să nu știm, o, Doamne!,
A susurat, în seara blândeii toamne,
Sfiosul glas a două mândre doamne.
Nu trebuie s-adaugi vreun indiciu:
E chipeșul și fascinantul Miciu!

- Prea bine, deci. Lăcașul potrivit
Pe care zeii buni l-au hărăzit
Feciorului acesta preaiubit
Este chilia unui eremit.
Fiindcă-i diferit de propriul trib,
Îl duc să viețuiască lângă-un scrib.

Tăcerea ce-a urmat a pus pecete
Pe nazuri, pe surpriză, pe regrete.

Așa se face că Arcan l-a dus
Pe Miciu undeva, către apus.
Dar cui și unde nimănui n-a spus.

Unde-i chilia? Scribul din chilie?
Nimeni nu știe. Singur Arcan știe.

*

De la o vreme, însă, cu grăbire,
Prin curte, prin grădini și prin clădire,
A început să bântuie o știre:
Cum că pribeagul și-adoratul Miciu
Ar fi primit sălaș la Machu Picchu.

Se spune chiar c-a dobândit anume
Tot ce i-a fost și-i e mai drag pe lume:
Cetatea, Ibrul, muntele, Poiana,
Caranii – punte între drum și cale,
Mărețe bătălii medievale,
Cu-armuri, cu spade, scuturi, lănci și zale...

Pe Eugen și pe Mirela-Ioana.

Cântul X

De-atunci, răpus de-a dorului gheenă,
Strivit sub mari poveri de nostalgie,
În reședința-i rece și pustie,
Arcan ascultă, dus, o cantilenă:

*Floarea florilor de-ai fi,
tainic te-mpresoară
soarta florilor de-o zi,
florilor de-o vară.
Ierburile-au cotropit
scară,
trepte,
ușă,
floare cu parfum
mâhnit,
floare de brândușă!
Lângă paltinii trufași,
cu veșmânt de stele,*

*zâna
primilor mei pași
strânge
pietricele.
Pasărea uitării,
grea,
trece și tresare,
floarea sângelui să-ți bea,
floare
de-nserare...*

EPILOG

Am fost, desigur, foarte fericit
În sumbra, păduroasa mea cetate.
Căci, iată, amintirea ei străbate,
Ca un izvor prin straturi de granit,
Imensele depuneri de uitare
Ce-mi zac în suflet. Însumi mă scufund
Spre-acel inel de negură, rotund,
Iluminat intens de-un negru soare...
Același soare tânăr își așterne
Pe chipul nostru umbrele și azi –
Vechi citadini, hieratici și nomazi,
Pe străzile cetăților moderne.

CUPRINS

PROLOG / 7

Cântul I / 9

Cântul II / 13

Cântul III / 17

Cântul IV / 21

Cântul V / 25

Cântul VI / 29

Cântul VII / 31

Cântul VIII / 35

Cântul IX / 37

Cântul X / 41

EPILOG / 43

